

MACIEJ MELECKI

ĆMIENIA

Wychodź poza supły, w najdalszą poniewierkę napięć ciasno splatających twój
Każdy krok, przecinając liny najbliższego ugoru rozkrzewionym ruchem
Dośrodkowych zejść w prostopadłe piwnice ostatnich zaludnień, przekroczywszy
Wszak już dawno obwód swego cienia w płaskim rzucie krótkiego nasłonecznienia,
Zanim zasieki zostaną zwarte, uszczelniając dookolny rewir, zawężając łyko
Miejsca do pokrowca pokoju i trzech ścian. Ćmienia wypełniają każdy przybytek

Chromeo bólu, krążą po arteriach soczystego zachodzenia na nieskoszone
Łąki małomównych wejrzeń w ropne rozwarcia, kiedy jesteśmy już poddani
Tylko leczeniu, terminowym przedłużaniom trwania na kolcu chronicznego
Ujadania, oddalając wyrok zagłuszaniem naciskanych klawiszy, torów niezagiętej
Przestrzeni prędko ześlizgującej się w niepochwytny rów wytrzebienia
Wszelkiej ulgi, owego wąskiego przedziału, wypuklenia nikłego, jak bywa z

Każdą bańką zamkniętą w szklanym oku poziomicy, stojącej w rogu za drzwiami,
Upapranej cementem i zaschniętym piachem, ścierającej nam kanty tego
Przechylenia, na użytek tej jedynej trwałej wartości, jaką zdaje się chwila
Nieruchomienia wobec agresywnego bezliku bodźców kawałkujących opar
Rzadkiego ściszenia. Obrzyn spodu kruszy się śladem nieprzebytych nigdy do
Końca utarczek z przyszłym wydalaniem. Wytracanie następuje już teraz.

Bukłak jest pełen rtęci. Twoje wybory kierunkują niewidzialne macki społecznego
Truchła. Nieobliczalny poziom tutejszej zastoiny sroży się po każdym zwarceniu
W burzowym przesyle nic nieznaczących informacji, napędzających wiązadła
Dławiących dynam, ukrytych w wywlekanych potrzebach, abyś bynajmniej nie
Mógł o niczym krewkim zapomnieć, w pojedynkę rozłupując kolejne porcje
Zbrzylnych kostek lodu, liniejąc jak schnące na balkonowych linkach szmaty, gdyż

Karbowany jest port każdej woli, ażeby dreny przyszłych roszczeń wchodziły weń
Aż po dno zakrzepniętej krwi, tworząc następne łożyska próżni dla zjawy
Krzepkiego spadku. Oto kąty drucianej klatki i rychłe szacowania niepoliczalnych
Razów, podstępnie czających się w rogowatym mroku mielizny tego roku. Ścina
Cię jak żyłę masywny kant mrozu. W tej chłodni skryć grabieje oddech, odtaje
Strach. Pod powierzchnią żwiru rozpoczyna się rozsiew wirów. Odmarza wrzący lej.

RAFY MIERZW

Wypiętrzone oznaki dawnego pobywania w sztywnych przegubach rytmu dnia
Wydadają się teraz prześnionym, niepojmowalnie stałym skręcaniem w bezdenne
Ciągi wzmożonych szarpnięć, bezlikiem ściągnięć smyczami poleceń. Nie było
Mnie nigdzie bardziej niż właśnie tam, na szczycie mrowiska betonowego bloku,
W kaftanie koślawych, porannych przemieszczeń, szarawych powrotów i
Wyparc spiralnych wybyć, zatem południowe wezwanie do zabrania reszty rzeczy,

Smagające domaganie się usunięcia po sobie uwierających śladów, perforowało
Taśmę tego oddalenia, prasując strzępy niegdysiejszych struć w wysoko
Oktanową kostkę ostatecznej utraty, wyraziście powiększając tego właśnie dno.
Nacięcia wciąż broczą, zaschnięta rdza to niezmywalny naciek, kraj przechylony
W stronę błotnych brodzień, który szmatami wmawiań pęta ręce od tyłu.
Niezmienne pogorszenia zestalają się w lodowatą flamę, w której, od góry

Oświetlonej, dookoła porusza się tłumek zimowych zmór. Kasacja urazów
Zacina się raz po raz, zębátky blokują się wzajem, i wyprzęganie z tych dyszli
Jest znakiem orientującym przyszły, wymachujący coraz większą pięścią, rok,
Byś grzążył się zawczasu w skuleniach, owych przekątnych waśni, jakie szykują
Ci zmętniały już teraz wybory, krzepliwe niczym doświadczenie nie tylko
Wewnętrzne, za co z pewnością odpowiada niescalone, dwoiste ja, dyfuzyjny

Rozrzut arbitralnie niwelujących się strat, i jak gwałtownie wyrwany krzak,
Szpikujących każde wskazanie błędnym cugłem, cyrkulacją gryzącego swądu
I przedymionych wyziewów, które tworzą naturalną już atmosferę, podzielność
Wrażen i stały przekop kasłającej dali. W tym zezłomowanym siodle narowistych
Wkroczeń w coraz szerzej rozpostarte grzędzawiska, najbliższe chodniki i
Pobliskie wypyska, czai się stromy ruch przyspieszonego odrętwienia,

Zespolenia z bezkształtem odpadu, jakim nawarstwia się proces bieżącego
Rozpadu, grań naszych rojeń o niechybotliwym życiu poza więzadłem
Galwanizującego stresu, żrącej masy prymitywnych arabesek, grud wysuszonej
Mazi, pęków kluczy i czczonych amuletów stagnacyjnej pustki. Rapy wymiotnych
Odmów, twardo ubitych mierzwi poszczególnych zmuszeń, prędko cyrklowanych
Zmian planów, co do danych uwag zsyłanych niepodzielnie, jak pionowy strumień

Ziaren z silosa, wypełniają coraz szczelniej tę zmiętą soczewkę wykraczania,
Podchodzenia i odchodzenia z niczym, kołowrót całego, szczelłego życia,
Porcjowanego na wąskie i ciasne przedziały relacyjnych napięć, owych wykwitów
Drobnych starań, gdyż jest się tylko niepowierzonym czemukolwiek, postradanym
Zewem ciernistej zamieci. Pasy bezpieczeństwa regulują twój kąt wykrzywienia.
Przestrajaniem rośnie spadek. Zator wyzbyć. Rozrzucany kompost zajść.

SPŁOWIENIA

Odchodzący w niebyt śnieżny ślad czyjegoś zwiadu zostaje do końca w gromkim Powidoku, przepala ci krtań wystający z jego strzępu lont i rozsypuje się mozaika Dłutowanych stanów, w których mościłeś się przez ostatnie zasieki zdławień. Świat to jeno zaułek migotu, chlorowany i sporadycznie maskowany rów, prędko Przepływ mrowiących zerwań, zbitka zsiniałego życia, nastrajanego w swych Sztolniach przez drętwe nic. Napór wodnistych dni nastaje po każdej suchej Przerwie, układa się w wilgotne palisady, tworząc bezforemne rewiry dla Dalszych przebiegów truchtającej mocy, ażeby stadia poszczególnych faz mogły Wyszarpywać coraz to nowe postaci z przebieranego stosu widm, i w kolistych Ujęciach dawały o sobie jeszcze bardziej znać szczuciem i jękiem, przemianami I zatorami, słupami wrzaw, i by spękane pokrywy celu, wystrzeliwując jak race, Lewitowały nad rozdrobnionymi głowami, szukającymi możliwości nowych

Ziszczeń. Dokąd byście poszli, niczego stamtąd nie przywleczenie, rozłupana Wieża mroku pozbawi orientacji każdy poziom uwag, i mieszając trajektorie gwiazd, Rozpulchniając każdą piędź kroku, wyłamie wam zawiasy z futryn danych chcień. Przenika nas promieniujący ugór, rośniemy plamami zwidzeń w przekrzywieniach Bezkątowych spraw, drobnicy racjonowanej przez zawiadawców wypychanej szklaną Watą próżni, zrównujemy się przeto progami, przekraczaniem których musimy Się zajmować od czasu wejścia w ten przesmyk tarć, tracąc nieustannie na swoim Przybieraniu ciała, gnilnej masy ku której zostaliśmy powołani, a na przeciwnych Brzegach odbywa się korowód cieni, radosnych skupisk, celebrujących ciepło i Jasność swych wolnych chwil, bo tylko takie przejawy okazywane sobie i innym, Świadczą dla was o żmudnych potrzebach, jakie są waszym stałym saltem. Ciąg Lunatycznych scenek mroczy się w półśnie. Kabel wystający ze świeżo skopanej

Ziemi to punkt dojścia, moment zasznurowania nakrapianej dali, płowienia warstw
Gruntu pozostałego jeszcze do przesiania, kiedy obywasz się już bez pamięci
O przedmiotach czy rzeczach, owych akcesoriach minionego, nie tak dawnego
Rytmu organizującego sekwencje wspólnego gospodarowania, dzielenia się
Zniewagami. Rychły wędół przyszłego zatracenia już teraz rozstępuje się w kokonie
Bieżącej jawy, ginie po tobie skuwka echa, rośnie osocze cembrowanych zmian,
Którym ulegnie się za każdą cenę, nie wypluje cię bowiem żaden sztorm rosnących
W kimś klęsk. W takim wędzidle zmierzasz w stronę coraz to większych usztywnień.
Dookolność to człękokszałtna podłota. Z szybu wyziewa czad. Wywietrznik dławi
Się drapiącym dymem. Jeszcze jeden przeciąg, jeszcze ileś naście szarpnięć. W tej
Komórce lokalizuje cię radar czyichś spiętrzonych starań. Oto ciemnostan
Rażeń. Bez kierunku rośnie niewidzialnie meta, bez ustanku wiry przybliżają dna.